

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214214621
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2214214621.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov JUDr. Ľubice Spálovej a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: W. W., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N. XXXX/XX, X. M., zastúpenému JUDr. Jozefom Dobrovičom, advokátom, Záhradnícka 27, Bratislava, o zaplatenie 5.825,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 28. septembra 2020, č.k. 12C/373/2014-304, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5.825,82 eur a úrok z omeškania v sume 1.186,13 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74%. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou zo dňa 17.7.2014 domáhal na žalovanom zaplatenia istiny 6.722,10 eur, úroku z omeškania 237,08 eur, úroku z omeškania 9,75% ročne od 21.7.2010 do zaplatenia titulom nedoplatku z úveru. Dôvodil, že žalovanému poskytol právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava úver vo výške 4.979, 09 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012 bola pohľadávka žalobcu voči žalovanému postúpená na žalobcu vo výške 8.394,23 eur, z čoho bola 6.920 eur istina, 923,58 eur úrok, 508,06 eur úrok z omeškania a ostatné príslušenstvo 41,86 eur. Sumu 508,06 eur úrok z omeškania a 41,86 eur ostatné príslušenstvo si žalobca v konaní neuplatňuje. Uplatňuje si splátky úveru splatné od 20.7.2010 do 20.12.2017 v počte 90 a v celkovej výške 6.722,10 eur spolu s úrokom z omeškania. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom dňa 30.6.2016, voči ktorému žalovaný v časti ukladajúcej mu peňažnú povinnosť podal odvolanie, odvolací súd v tejto časti rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Výroky súdu o čiastočnom zastavení konania (v späťvzatej časti nároku nad sumu istiny 5.825,82 eur s príslušenstvom) a vrátení časti zaplateného súdneho poplatku žalobcovi napadnuté odvolaním neboli a nadobudli právoplatnosť. Po vrátení veci súd doplnil dokazovanie a zistil, že zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 21.12.2007 právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 150.000 Sk (4.979,09 eur), ktorý sa zaviazal splatiť v 120 mesačných splátkach po 74,69 eur, vždy k 20. dňu mesiaca od januára 2008 do decembra 2017, dohodnutá bola RPMN 14,63%. Súčasťou zmluvy sa stali Všeobecné obchodné podmienky, Úverové podmienky a Sadzobník. V zmysle bodu 7.6.1 VOP bola banka oprávnená úver zosplatiť v prípade, že je žalovaný v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov viac ako 10 dní. Listom zo dňa 25.11.2008 banka vyzvala žalovaného na úhradu omeškaných splátok v sume 301,51 eur. Listom zo dňa 15.10.2012 žalobca úver zosplatiť s

vyčíslením zostatku 8.574,09 eur s poukazom na porušenie zmluvných povinností. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012 postúpila SLSP na postupníka - žalobcu okrem iných aj pohľadávku vedenú voči žalovanému v celkovej výške 8.394,23 eur. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko žalovaný v písomnom podaní tvrdil, že postúpenie pohľadávky je neplatné a namietal aktívnu legitímáciu žalobcu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že predpokladom postúpiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom predmetnej pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. V danom prípade boli splnené obe podmienky k postúpeniu pohľadávky (omeškanie žalovaného preukázateľne trvalo viac ako tri mesiace a banka vydala písomnú výzvu - na adresu pobytu žalovaného), na základe čoho súd uzavrel, že žalobca je v spore aktívne legitimovaný. Banka úver nezosplatnila, postúpila žalobcovi pohľadávku na úverových splátkach, a následne žalobca v znení VOP úver zosplatnil. Zmluva o úvere, z ktorej žalobca svoj nárok vyvodzuje, je zmluvou o úvere upravenou v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky, ktoré mal vrátiť v splátkach. Ide tu o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov. Súd ďalej skonštatoval, že daný vzťah podlieha právnomu režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Následne tak posúdil vec právne aj podľa § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa § 54 ods. 1, 2 OZ, podľa § 565 a § 517 ods. 2 OZ a tiež podľa § 100 ods. 1 OZ. V danom prípade účastníci uzavreli zmluvu o úvere. Na preukázanie tohto tvrdenia žalobca predložil súdu zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 21.12.2007, v zmysle ktorej bol žalovanému ním poskytnutý bezúčelový spotrebný úver vo výške 4.979,09 eur. Súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žaloba bola v preskúmvanej časti, teda v časti o zaplatenie 5.825,80 s príslušenstvom (po čiastočnom späťvzati žaloby) podaná dôvodne. Žalovaný sa proti nároku žalobcu nijako vecne nebránil. Keďže zmluva bola uzavretá platne, obsahovala údaj žiadaný zákonom, pričom nárok v uplatnenej výške premičaný nie je, súd žalobe vyhovel. Tiež vyhovel nároku na úrok z omeškania, ktorý si uplatnil v zákonom prípustnej výške. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a podľa § 256 ods. 1 CSP. Priznal žalobcovi ako úspešnejšej strane sporu voči žalovanému, s prihliadnutím na to, že späťvzatím časti žaloby zavinil zastavenie konania v danej časti žalobca, v rozsahu 74%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že odvolanie podáva z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h). Súd prvej inštancie v rozhodnutí dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené obe podmienky k postúpeniu pohľadávky bankou a tak usúdil, že žalobca je aktívne legitimovaný. Ak by aj súd dospel k záveru, že došlo k naplneniu oboch podmienok, žalobca dostatočne nepreukázal, že by žalovaný obdržal písomnú výzvu na splatenie pohľadávky, nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že žalovaný mal vedomie o tom, že má plniť. Je názoru, že vec súd nesprávne právne posúdil, nakoľko žalobca žiadnu písomnú výzvu banky do dnešného dňa neobdržal. Poukázal tu na uznesenie KS Banská Bystrica, sp.zn. 15Co/334/2016, ktoré zdôrazňuje, že zákon pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách - postúpeniu musí predchádzať doručenie písomnej výzvy banky adresovanej dlžníkovi na splnenie omeškaného peňažného záväzku a napriek tejto výzve je dlžník banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Doručenie vyššie uvedenej písomnej výzvy banky dlžníkovi je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Postupca, ktorému banka pohľadávku postúpila je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho splatného peňažného záväzku voči banke a klient napriek tomu zostal v omeškaní. Žalobca od rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie, nepredložil jediný dôkaz, ktorým by preukázal svoje tvrdenia. Navyše rozsudok súdu prvej inštancie žalovaný považuje za nedostatočne odôvodnený bez dostatočného objasnenia skutkového stavu a teda za nepreskúmateľný. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, považuje ho za správne, pričom poukazuje na všetky svoje doterajšie vyjadrenia, na ktorých zotrváva.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené

náležitosti, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 12C/373/2014 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 5.825,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,75% ročne od 4.11.2012 do zaplatenia (potom ako čiastočne konanie o zaplatenie sumy 896,28 eur s príslušenstvom zastavil) a to titulom nedoplatku zo zmluvy o úvere, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., so žalovaným dňa 21.12.2007.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobe vyhovel a žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5.825,82 eur a úrok z omeškania v sume 1.186,13 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi tiež nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74%.

7. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku na zaplatenie nedoplatku z úverovej zmluvy, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý navyše neuviedol také relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu rozsudku.

8. Žalovaný dôvodil v odvolaní, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď skonštatoval, že žalobca dostatočne nepreukázal, že by žalovaný obdržal písomnú výzvu na splatenie pohľadávky, nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že žalovaný mal vedomie o tom, že má plniť tak, ako to vyplýva z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda namietal aktívnu legitimáciu žalobcu, keď dodal, že súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko žalobca (správne má byť žalovaný) žiadnu písomnú výzvu banky do dnešného dňa neobdržal. Na základe toho banka nemohla danú pohľadávku postúpiť inému veriteľovi.

9. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Podľa odseku 2, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

10. Z citovaných ustanovení vyplýva, že už samotnými pojmami procesný útok a procesná obrana zákonodarca zdôrazňuje kontradiktórnosť procesného postavenia protistrán v sporovom konaní. Tieto ustanovenia predstavujú inštitucionálne prehĺbenie sporovosti konania upraveného v Civilnom sporovom poriadku, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Nová právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, ktorej nespĺnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany.

11. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

12. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda najmä skutkové tvrdenia popretia skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky) nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Možnosť ďalšieho dokazovania po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, v CSP neprichádza do úvahy. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú v spotrebiteľských sporoch, v ktorých nie je spotrebiteľ zastúpený advokátom. Spotrebiteľ môže predkladať a označovať skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

13. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol prvýkrát rozsudkom zo dňa 30.06.2016, voči ktorému žalovaný podal odvolanie. Odvolací súd uznesením zo dňa 25.02.2020, č.k. 25Co/205/2019-207 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.825,82 eur s príslušenstvom vrátane závislého výroku o trovách konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď v tomto uznesení skonštatoval, že súd prvej inštancie, keďže ide o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, mal ex offo na predmetnú právnu vec aplikovať všetky normy slúžiace na ochranu spotrebiteľa, predovšetkým sa mal zaoberať otázkou existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na vymáhanie príslušnej pohľadávky od žalovaného a aplikovať ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky. Uvedené uznesenie bolo žalovanému riadne doručené dňa 20.4.2020. Po vrátení veci súd prvej inštancie vytyčil vo veci pojednávanie na termín 22.6.2020. Na tomto pojednávaní sa zúčastnil žalovaný, ktorý uviedol, že trvá na svojich tvrdeniach z odvolania zo dňa 30.6.2016 (správne zo dňa 2.5.2018 a 23.8.2016, v ktorých poukazoval na neodôvodnené rozhodnutie a premlčanie nároku žalobcu). Poukázal na to, že žalobca voči nemu vedie viaceré exekúcie, napr. aj v mene Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Nemá prehľad o tom, koľko na exekúciách zaplatil a ktoré sú už prípadne skončené. Vyčíslená pohľadávka sa mu zdá privysoká, na druhej strane je však ochotný sa so žalobcom dohodnúť, avšak len na splátkach. Toto pojednávanie bolo odročené s tým, že žalovaný sa do termínu ďalšieho pojednávania oboznámi s nárokom žalobcu, podrobne preštuduje spis v infocentre súdu. Následne bol žalovaný nahliadnuť do spisu, ospravedlnil sa z neúčasti na plánovanom pojednávaní dňa 1.7.2020 v dôsledku akútneho zhoršenia zdravotného stavu. Pojednávanie dňa 1.7.2020 bolo odročené na 5.8.2020. Na toto pojednávanie sa žalovaný nedostavil, doručenie predvolania mal riadne vykázané, svoju neúčasť neospravedlnil. Súd toto pojednávanie odročil na 28.9.2020 s tým, že bude volaný žalovaný pod hrozbou pokuty a predvedenia. Následne dňa 9.9.2020 požiadal JUDr. Dobrovič, nový právny zástupca žalovaného o nahliadnutie do spisu, založil do spisu plnomocenstvo zo dňa 17.8.2020. Následne založil do spisu vyjadrenie žalovaného zo dňa 16.9.2020, v ktorom uviedol ust. § 92 ods. 8, v zmysle ktorého môže byť banková pohľadávka postúpená len ak spĺňa podmienky uvedené v tomto ustanovení, ktoré však v danom prípade neboli naplnené. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 15Co/334/2016. V závere uviedol, že v prípade nedodržania podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je zmluva o postúpení neplatná, a to pre rozpor so zákonom. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Táto situácia sa týka aj žalovaného, pretože žalobca nepreukázal splnenie podmienok Zákona o bankách. Vzhľadom k uvedenému navrhol žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Na pojednávanie konané dňa 28.9.2020 sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčasť neospravedlnili. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorý je napadnutý odvolaním.

14. Odvolací súd mal za to, že žalovaný tvrdenie žalobcu, že odoslal výzvu žalovanému, ktorá obsahovala oznámenie o omeškaní žalovaného s úhradou úveru v priebehu prvoinštančného konania kvalifikovaným spôsobom nepoprel. Žalovaný počas celého prvoinštančného konania netvrdil, že mu žalobca predmetnú výzvu nedoručil, takže v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP sa doručenie považuje za nesporné, nakoľko žalovaný doručenie mu výzvy výslovne nepoprel. Prvýkrát uviedol, že žiadnu písomnú výzvu banky do dnešného dňa neobdržal až v odvolaní, avšak odvolací súd už na toto vyjadrenie neprihliadal, nakoľko prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Súd na toto ustanovenie prihliadal, aj

keď sa jedná o spotrebiteľský spor, nakoľko žalovaný bol v tomto konaní zastúpený advokátom. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že mu žalobca výzvu nedoručil odvolací súd považoval za novotu v odvolacom konaní. Mal za to, že nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 366 CSP, preto na toto tvrdenie neprihliadal.

15. Vzhľadom k všetkým uvedeným skutočnostiam odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, keď mal za to, že súd prvej inštancie správne posúdil aktívnu legitimitáciu žalobcu v danom spore, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, súd prvej inštancie rozhodol tiež správne.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu voči žalovanému v celom rozsahu.

17. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).